

กระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทย และภาษาอังกฤษ*

ชลธร พงษ์ศิริรักษ์

ชัชวดี ศรีลัมพ์

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Corresponding author's email: chonlatorn.pongsirilak@gmail.com

รับบทความ 8 กุมภาพันธ์ 2564 แก้ไขบทความ 24 พฤษภาคม 2564 ตอรับ 27 พฤษภาคม 2564

ออนไลน์ 1 กรกฎาคม 2564

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยและภาษาอังกฤษบนเฟซบุ๊กแฟนเพจไทยโทน และบนเว็บไซต์ XKCD โดยอาศัยทฤษฎีเรื่องกระบวนการสร้างคำในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการศึกษากระบวนการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานพบกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานหลัก 2 กระบวนการ ได้แก่ 1) กระบวนการประสมคำ และ 2) กระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบ การประสมคำที่พบประกอบไปด้วยการประสมรวมกันของคำเรียกสิ่ง คำประเภทต่าง ๆ และคำเรียกสรรพจน์ อีกทั้งยังพบการใช้อุปมา อุปลักษณ์และนามนัยในกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบ ผลการเปรียบเทียบกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทย พบว่า ภาษาไทยอาศัยการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานผ่านกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบเป็นกระบวนการหลักในการสร้างหน่วยศัพท์และมีการประสมคำเพื่อสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานเป็นกระบวนการรอง ต่างจากกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาอังกฤษ ซึ่งอาศัยกระบวนการประสมคำเป็นกระบวนการหลัก และมีกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบเป็นกระบวนการรอง

คำสำคัญ กระบวนการสร้างคำศัพท์ การใช้ความหมายเปรียบเทียบ คำเรียกสิ่งพื้นฐาน คำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน

* บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “กระบวนการสร้างหน่วยศัพท์สิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีอรรถศัพท์”

Lexicalization of Non-Basic Color Terms in Thai and English*

Chonlatorn Pongsirilak

Chatchawadee Saralamba

Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

Corresponding author's email: chonlatorn.pongsirilak@gmail.com

Received 8 February 2021; revised 24 May 2021; accepted 27 May 2021;

online 1 July 2021

Abstract

This research purposes to examine and draw a comparison between lexicalization for non-basic color terms in Thai and English. The data used within this study were collected from the Facebook fan-page Thaitone and XKCD's website. The results of the study reveal two categories of lexicalization: 1) compounding and 2) metaphorical meaning. Color terms, entities, and assorted words were combined to form a compound word in compounding strategy whilst simile, metaphor, and metonymy were applied in a metaphorical meaning procedure. The results also reveal the difference between the proportion of lexicalization in Thai and English. Compared to English, non-basic color terms in Thai make use of more metaphorical meaning procedures. On the other hand, English adopts more compounding strategies as a main process in comparison to Thai.

Keywords: lexicalization, word-formation, metaphorical meaning, basic color terms, non-basic color terms

1. บทนำ

“สี” เป็นลักษณะของแสงสว่าง ที่ปรากฏให้ตาของคนเห็นเป็นสี ขาว ดำ แดง เขียว และเหลือง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 1237) มนุษย์รับรู้สีได้จากการมองเห็นผ่านดวงตา โดยอาศัยแสงจากธรรมชาติหรือแสงไฟประดิษฐ์เพื่อให้เกิดการสะท้อนของสีจากวัตถุเข้าสู่ นัยน์ตา ในมุมมองทางด้านการศึกษารหัส “สี” เป็นหัวข้อที่ได้รับการศึกษาในหลากหลาย แง่มุม ไม่ว่าจะเป็นแง่มุมด้านทฤษฎีการรับรู้สี ตลอดจนกระบวนการสร้างคำ โดยการศึกษา คำเรียกสียังคงเป็นหัวข้อที่ได้รับการถกเถียงในมุมมองด้านทฤษฎีเรื่อยมาตั้งแต่อดีตจนถึง ปัจจุบัน หนึ่งในข้อถกเถียงในการศึกษาคำเรียกสี ได้แก่ การวิเคราะห์คำเรียกสีผ่านแนวคิด สัมพันธนิยม (relativism) และการวิเคราะห์คำเรียกสีผ่านแนวคิดสากลนิยม (universalism) ภายใต้การวิเคราะห์ผ่านกรอบความคิดสัมพันธนิยม ภาษาส่งผลต่อการรับรู้สีของผู้ใช้ภาษา คำเรียกสีจึงได้รับอิทธิพลจากภาษาเป็นหลัก ทำให้คำเรียกสีในแต่ละภาษามีความเป็น เอกลักษณะเฉพาะตัวตามรูปแบบภาษาของตนเอง อย่างไรก็ตามผู้ศึกษาคำเรียกสีตาม กรอบแนวคิดสากลนิยมได้อธิบายคำเรียกสีในมุมมองที่ต่างออกไป โดยมองว่าสีมีความเป็น สากล ทุกภาษามีคำเรียกสี และคำเรียกสีในแต่ละภาษาได้รับการจัดหมวดหมู่ตามกลุ่มสี พื้นฐาน ซึ่งได้แก่ สีดำ สีขาว สีแดง สีเขียว สีฟ้า และสีเหลือง (Regier et al., 2007)

เบอร์ลิน และเคย์ (Berlin & Kay, 1969) คิดค้นแนวคิดเรื่องหน่วยศัพท์สีพื้นฐาน (basic color terms) โดยมีสมมติฐานที่ว่าคำศัพท์เรียกสีเป็นหน่วยศัพท์ที่มีความเป็นสากล ในทุกภาษาจะมีหน่วยศัพท์ที่ใช้สำหรับเรียกสี และหน่วยศัพท์เรียกสีของแต่ละภาษามักมี คุณสมบัติบางประการร่วมกัน ภายใต้แนวคิดนี้พวกเขาได้นำเสนอคุณสมบัติหน่วยศัพท์สี พื้นฐานไว้โดยมีใจความสำคัญทั้งสิ้น 4 ลักษณะ ได้แก่ 1) หน่วยศัพท์สีพื้นฐานจะต้องเป็น หน่วยศัพท์เดี่ยวและไม่เป็นหน่วยศัพท์ประสม 2) หน่วยศัพท์สีพื้นฐานจะต้องไม่เป็นหน่วยศัพท์ สีย่อยในกลุ่มสีเดียวกัน 3) หน่วยศัพท์สีพื้นฐานจะต้องเป็นคำที่สามารถใช้ได้ทั่วไป และไม่ เป็นคำศัพท์เฉพาะกลุ่มสำหรับกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง และท้ายที่สุด 4) หน่วยศัพท์สีพื้นฐานจะต้อง ไม่เป็นชื่อของสรรพสิ่งที่ปรากฏบนโลก

คำเรียกสีเป็นหัวข้อที่ได้รับการศึกษาอย่างกว้างขวางทั้งในภาษาไทย ภาษาถิ่น และ ภาษาต่างประเทศ ในภาษาไทยการศึกษาหน่วยศัพท์เรียกสีเชิงประวัติชี้ให้เห็นว่าคำเรียก สีพื้นฐานในประเทศไทยมีจุดเริ่มต้นจากจำนวนหน่วยศัพท์สีพื้นฐานทั้งสิ้น 5 คำในสมัยสุโขทัย ได้แก่ ขาว ดำ แดง เหลือง และ เขียว (ศุภมาส เอ่งฉ้วน, 2543) และเพิ่มจำนวนขึ้นเป็น 9 คำ ในสมัยอยุธยา ได้แก่ ขาว ดำ แดง เหลือง เขียว ชมพู ส้ม ฟ้า และม่วง (วิภาที ทิพย์คงคา, 2553) และถูกพบมากที่สุด ในสมัยรัตนโกสินทร์ ซึ่งปรากฏหน่วยศัพท์เรียกสีพื้นฐานทั้งสิ้น 12

คำ ได้แก่ ขาว ดำ เขียว แดง เหลือง ชมพู ม่วง แสด ฟ้า เทา น้ำเงิน และน้ำตาล (ธนัญฐากุล พรทิพยพานิช, 2557)

ในภาษาอังกฤษการศึกษาคำเรียกสีโดยมีจุดประสงค์เพื่อสำรวจและรวบรวม คำศัพท์เรียกสีในภาษาอังกฤษ พบว่า หน่วยศัพท์เรียกสีพื้นฐาน ได้แก่ black white red green yellow blue brown purple pink orange และ gray ถูกใช้อย่างกว้างขวางในหมู่ผู้บอก ภาษาชาวอเมริกัน หน่วยศัพท์เดี่ยว (monolexemic) ข้างต้นถูกนำมาใช้เพื่อระบุข้อมูลสีบน ระบบสีมันแซล (Munsell) ในผู้บอกภาษา อีกทั้งยังปรากฏร่วมกับการใช้คำเรียกสรรพสิ่ง อื่น ๆ แทนคำเรียกสี อาทิ “salmon” “olive” “lilac” “maroon” และ “peach” อีกด้วย (Lindsey & Brown, 2014)

การศึกษากลวิธีการสร้างคำเรียกสีในภาษาต่าง ๆ ยังเป็นอีกหนึ่งหัวข้อที่ได้รับความ สนใจในหมู่นักวิชาการด้านภาษา ไม่ว่าจะเป็นการศึกษากลวิธีการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน ในภาษาลาว ซึ่งพบการประสมคำเรียกสีพื้นฐานร่วมกับคำคุณศัพท์แสดงความเข้ม-สว่างของสี หรือคำเรียกสรรพสิ่งเข้าด้วยกันเป็นกลวิธีสำคัญ (อภิญา เพชรวิจิต, 2545) และการวิเคราะห์ กลวิธีการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาล้านนา ซึ่งพบกลวิธีการขยายคำเรียกสีพื้นฐานด้วย คำบอกคุณลักษณะหรือคุณสมบัติบ่อยครั้งที่สุด อาทิ “เหลืองเรื่องพราย” เป็นต้น (ศราวุธ หล่อดี, 2561) ตลอดจนการศึกษากลวิธีการสร้างคำเรียกสีในภาษาม้งขาว ซึ่งพบกลวิธีการ สร้างคำเรียกสี 3 กลวิธี ได้แก่ การประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำบอกความเข้มสว่างของสี การประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำเรียกสีพื้นฐาน และการนำคำเรียกวัตถุสิ่งของมาใช้เป็นคำ เรียกสี (ณรงค์กรณ รอดทรัพย์, 2555)

อย่างไรก็ดีถึงแม้ว่าคำเรียกสีจะได้รับความนิยมให้ศึกษาในหลากหลายแง่มุม แต่การ ศึกษากระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานโดยมุ่งเน้นการเปรียบเทียบระหว่างสอง ภาษาเพื่อพิสูจน์ความเป็นสากลของภาษาผ่านหน่วยศัพท์เรียกสี ยังไม่ได้รับการศึกษาอย่าง แพร่หลายมากนัก การศึกษาคำเรียกสีในแง่ของการเปรียบเทียบคำเรียกสีในสองตระกูลภาษา จะสามารถพิสูจน์ความเป็นสากลของภาษาตามแนวคิดของเบอร์ลิน และเคย์ (Berlin & Kay, 1969) ที่ว่าคำเรียกสีเป็นหน่วยศัพท์ที่มีความเป็นสากลในทุกภาษา แม้ว่าคำเรียกสีในแต่ละ ภาษาจะมีลักษณะเฉพาะตัวแตกต่างกันออกไป แต่คำเรียกสีในทุก ๆ ภาษามักมีแนวคิดพื้นฐาน ร่วมกัน การเปรียบเทียบภาษาไทย ซึ่งจัดอยู่ในภาษาตระกูลไท-กะได (Tai) และภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาในตระกูลอินโด-ยูโรเปียน จะนำไปสู่การพิสูจน์คุณสมบัติความเป็นสากลของภาษา ตามสมมติฐานของเบอร์ลินและเคย์ได้ ด้วยเหตุนี้วัตถุประสงค์ของการศึกษาในบทความนี้

จึงเป็นการศึกษาและเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่มีพื้นฐานในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

2. กรอบแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้กรอบการวิเคราะห์กระบวนการสร้างคำศัพท์ (lexicalization) ซึ่งเป็นแนวทางในการศึกษาการเพิ่มของหน่วยศัพท์ หรือหน่วยวลีในภาษาผ่านการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างศัพท์ (word formation) ตลอดจนการศึกษาระบวนการกลายเป็นคำศัพท์ใหม่ในภาษา โดยมุ่งศึกษาเฉพาะกระบวนการสร้างศัพท์ในมุมมองที่หนึ่ง ซึ่งเป็นกลวิธีการสร้างศัพท์ (word formation) โดยไม่ศึกษาการสร้างในมุมมองกระบวนการกลายเป็นคำศัพท์ในภาษา เกณฑ์ในการพิจารณากระบวนการสร้างศัพท์ในการศึกษานี้จะนำกรอบการวิเคราะห์ของของโอเกรดี และคณะ (O'Grady et al., 1997) ยูล (Yule, 2005) และคาทัมบา (Katamba, 1993) และแนวคิดเรื่องการใช้ความหมายเปรียบเทียบของอัลแมน (Ullmann, 1962) มาใช้ในการวิเคราะห์กระบวนการสร้างคำศัพท์ในมุมมองแรก

โอเกรดี และคณะ (O'Grady et al., 1997, p. 123) ยูล (Yule, 2005, p. 52) และคาทัมบา (Katamba, 1993, p. 54) อธิบายทฤษฎีการสร้างคำในภาษาโดยมีใจความสำคัญแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ 13 กลุ่ม ได้แก่

1. การเติมหน่วยคำแปลง (derivation) ซึ่งเป็นกระบวนการการสร้างศัพท์ผ่านการรวมตัวกันระหว่างรากศัพท์ (base) และหน่วยคำเติม (affix) การเติมหน่วยคำเติมทำหน้าที่เปลี่ยนความหมายหรือเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์ของหน่วยศัพท์

2. การประสมคำ (compounding) ได้แก่ การสร้างคำศัพท์ที่เกิดจากการรวมกันของคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปโดยเกิดเป็นศัพท์ที่แสดงความหมายใหม่หรือแสดงความหมายใกล้เคียงกับความหมายเดิม โดยคำประสมจะสามารถอยู่ติดกัน หรือแยกจากกัน หรือถูกเชื่อมไว้ด้วยเครื่องหมายยัติภังค์ก็ได้

3. การบัญญัติศัพท์ (coinage) ซึ่งเป็นการกำหนดศัพท์ใหม่ในภาษา เพื่อใช้สื่อความหมายถึงสรรพสิ่งบางอย่างอย่างเฉพาะเจาะจง และได้รับความนิยมในหมู่ผู้ใช้ภาษา เช่น การใช้ชื่อยี่ห้อสินค้าหรือชื่อบุคคลเพื่อแทนสรรพสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

4. การยืมคำ (borrowing) ได้แก่ การเพิ่มคลังศัพท์ในภาษาโดยยืมคำศัพท์จากภาษาอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการยืมคำศัพท์จากภาษาถิ่น ตลอดจนการยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ

5. การรวมคำ (blending) ซึ่งเป็นการสร้างคำใหม่ในภาษาจากการรวมกันของคำที่มีความหมายต่างกัน 2 คำขึ้นไป สามารถเกิดได้ทั้งการรวมส่วนใดส่วนหนึ่งของหน่วยคำ 2 หน่วยคำเข้าด้วยกัน ตลอดจนการรวมหน่วยเสียงของคำศัพท์เดิมเข้าด้วยกัน เช่น “sitcom” (situation comedy) เป็นต้น

6. การตัดคำ (clipping) ได้แก่ กระบวนการสร้างคำที่อาศัยการลดรูปคำศัพท์เดิมให้เหลือเพียงส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือลดพยางค์ให้สั้นลงเพื่อให้สะดวกต่อการใช้งาน

7. การสร้างคำย้อนกลับ (back-formation) ซึ่งเป็นการสร้างคำใหม่ด้วยการลดรูปหน่วยคำเดิมของคำศัพท์เดิม และเกิดเป็นคำที่มีความหมายใหม่ทำหน้าที่ทางภาษาต่างออกไป เช่น “resurrect” (คำกริยา) ซึ่งหมายถึง ฟิ้นคืนชีพ มาจากคำว่า “resurrection” (คำนาม) ที่มีความหมายว่า การกลับมามีชีวิตใหม่ เป็นต้น

8. การประสมอักษรย่อ (acronym) ได้แก่ การนำอักษรตัวแรกของกลุ่มคำมาเรียงต่อกันและออกเสียงเป็นคำใหม่ เช่น “NATO” ที่มาจาก “North Atlantic Treaty Organization” เป็นต้น

9. การเปลี่ยนหน้าที่คำ (conversion) หมายถึง การสร้างคำที่อาศัยการใช้รูปศัพท์เดิมที่ปรากฏอยู่แล้วในภาษาโดยไม่มีการเปลี่ยนรูปใด ๆ แต่จะเปลี่ยนประเภทของคำศัพท์

10. กระบวนการสร้างคำมากกว่า 1 กลวิธี ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกิดจากการรวมกันของกระบวนการสร้างคำมากกว่า 1 กลวิธี และเกิดเป็นคำใหม่ในภาษา

11. การซ้ำคำ (reduplication) เป็นการสร้างคำที่เกิดจากการซ้ำหน่วยคำที่มีอยู่ในภาษาเพื่อให้เกิดคำใหม่และแสดงความหมายที่ต่างออกไป

12. การใช้คำต่อจากคำอื่น (clitics) ได้แก่ การสร้างคำผ่านการย่อคำให้สั้นลงและไม่ลงเสียงหนัก หรือออกเสียงร่วมกับคำที่ติดกันราวกับเป็นคำเดียวกัน เช่น การรวมเสียงกับคำที่อยู่ก่อนหน้า เช่น “’ve” ในคำว่า “would’ve”

13. การผันคำ (inflection) ซึ่งหมายถึง การเปลี่ยนแปลงรูปคำในประโยค เพื่อแสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ เช่น การผันคำเพื่อแสดงพจน์ เพศ กาล วาจก มาลา เป็นต้น

นอกเหนือจากกระบวนการสร้างคำศัพท์ข้างต้น กระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบ (metaphorical meaning) ยังเป็นอีกหนึ่งกระบวนการสำคัญที่มักถูกนำมาใช้ในการสร้างหน่วยศัพท์ โดยกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบเป็นกระบวนการนำความหมายประจำคำไปใช้ในเชิงเปรียบเทียบทำให้เกิดความหมายใหม่ หรือขยายความหมายออกไปจากความหมายเดิม ข้อความที่แสดงการเปรียบเทียบมักนำเสนอคุณสมบัติของสองสิ่งที่เหมาะสมหรือต่างกัน ก่อให้เกิดเป็นความเปรียบ ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดการขยายความหมายของคำ

กระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบมีหลายลักษณะ โดยรวมเรียกว่า ความเปรียบเทียบองค์ประกอบของความเปรียบเทียบจะประกอบไปด้วย 2 ส่วน ได้แก่ สิ่งที่ถูกเปรียบ (tenor) และแบบเปรียบ (vehicle) สิ่งที่ถูกเปรียบ หมายถึง ความคิดที่ต้องการนำมาเสนอหรือเนื้อหาที่นำมาเปรียบเทียบ ส่วนแบบเปรียบ หมายถึง สิ่งที่สื่อให้เห็นถึงความคิดที่นำเสนอ (Ullmann, 1962)

การใช้อุปมา และการใช้อุปลักษณ์เป็นกลวิธีหนึ่งในกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบ กลวิธีทั้งสองมีความคล้ายคลึงกันในบางส่วน อย่างไรก็ตามการใช้อุปมาจะเป็นการกล่าวเปรียบเปรยโดยนัยโดยใช้คำว่า ดุจ ดัง ราว เสมือน ต่อสิ่งที่ถูกเปรียบ โดยจะเป็นการเปรียบเทียบโดยตรง ต่างจากอุปลักษณ์ที่จะเปรียบเทียบระหว่างสองสิ่ง และหลงเหลือแต่เพียงความคล้ายกันของสองสิ่งนั้นเท่านั้น (Knickerbocker & Reninger, 1963, p. 357) ส่วนนามนัยจะเป็นการเปรียบเทียบผ่านการใช้คำ หรือวลี ที่บ่งชี้ลักษณะหรือคุณสมบัติเด่นของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง มากกล่าวแทนคำที่ใช้เรียกใด ๆ รวมถึงการนำส่วนใดส่วนหนึ่งของสิ่งใด ๆ มาอ้างอิงถึงสิ่งนั้นโดยตรง (Lakoff, 1987, p.77)

3. ระเบียบวิธีวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษานี้ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

3.1 แหล่งข้อมูล

ข้อมูลคำเรียกสีที่ถูกนำมาใช้สำหรับการศึกษาคำครั้งนี้เป็นแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้รับการบันทึกและรวบรวมไว้บนเฟซบุ๊กแฟนเพจไทยโทน (Thaitone, 2020) และเว็บไซต์ XKCD (XKCD, 2010) โดยจะศึกษาเฉพาะคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ที่สามารถแสดงค่าสีในระบบเลขฐานสิบหก (hexadecimal color code) ซึ่งเป็นค่าสีที่ประกอบไปด้วยเลข 0-F เรียงกัน อาทิ #00FF00 โดยในระบบเลขฐานสิบหกจะประกอบด้วยรหัส 2 ตัวแรกที่ถูกนำมาใช้แทนสีแดง รหัส 2 ตัวกลาง ที่ถูกนำมาใช้แทนสีเขียว และรหัส 2 ตัวสุดท้าย ที่ถูกนำมาใช้แทนสีน้ำเงิน

3.2 วิธีการดำเนินการวิจัย

1) รวบรวมและคัดเลือกหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานบนเฟซบุ๊กแฟนเพจไทยโทน และบนเว็บไซต์ XKCD โดยใช้เกณฑ์คุณสมบัติหน่วยศัพท์สีพื้นฐานของเบอร์ลินและเคย์ (Berlin & Kay, 1969) ประกอบการพิจารณาการเป็นหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐาน หน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานที่ถูกรวบรวมมากกว่า 1 ครั้งจะนับเป็น 1 คำ

2) วิเคราะห์กระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ปรากฏบนแหล่งข้อมูลข้างต้น โดยอาศัยกรอบการวิเคราะห์เรื่องกระบวนการสร้างคำของโอเกรดี และคณะ (O'Grady et al., 1997) ยูล (Yule, 2005) และคาทัมบา (Katamba, 1993) และกรอบการวิเคราะห์เรื่องการใช้ความหมายเปรียบเทียบของอัลแมน (Ullmann, 1962)

3) คำนวณหาค่าร้อยละและเปรียบเทียบกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

4) สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

3.3 นิยามศัพท์เฉพาะ

คำเรียกสิ่ง หมายถึง คำที่ใช้เรียกสิ่งต่าง ๆ สามารถแบ่งออกเป็น คำเรียกสิ่งพื้นฐานและคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน

คำเรียกสรรพสิ่ง หมายถึง หน่วยศัพท์ที่ปรากฏในภาษาและถูกนำมาใช้อ้างถึงคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ หรือสิ่งแวดล้อมที่ปรากฏบนโลกที่มีอยู่และที่เป็นอยู่ โดยมากมักเป็นคำนาม

คำประเภทต่าง ๆ หมายถึง คำที่สามารถจัดให้อยู่ในหมวดหมู่ของคำวิเศษณ์ คำเรียกสิ่ง คำยืม คำเรียกสรรพสิ่ง หรือคำย่อ โดยคำย่อจะเป็นคำที่ผ่านกระบวนการลดรูปคำศัพท์เดิมให้เหลือเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งหรือลดพยางค์ให้สั้นลง

4. ผลการศึกษา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษต่างก็มีกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานด้วย 2 กระบวนการหลัก ได้แก่ กระบวนการประสมคำ และกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบ โดยแต่ละกระบวนการมีความคล้ายคลึงกันตามรายละเอียดกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐาน ดังต่อไปนี้

4.1 กระบวนการประสมคำ

การประสมคำ เป็นกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์ที่เกิดจากการรวมกันของคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป จะอยู่ติดกัน แยกจากกัน หรือถูกเชื่อมไว้ด้วยเครื่องหมายยัติภังค์ก็ได้ โดยเกิดเป็นคำใหม่ หรือคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับความหมายเดิม การสร้างคำศัพท์เรียกสิ่งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษอาศัยกระบวนการประสมคำด้วยกันทั้งสองภาษา อย่างไรก็ตามเมื่อวิเคราะห์รายละเอียดกระบวนการประสมคำในทั้งสองภาษาพบความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

ในภาษาไทยการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานผ่านกระบวนการประสมคำปรากฏ 2 โครงสร้าง ได้แก่

1) คำเรียกสิ่งตามด้วยคำประเภทต่าง ๆ เป็นการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งผ่านการประสมคำเรียกสิ่ง 1 คำร่วมกับคำประเภทต่าง ๆ ซึ่งมีโครงสร้าง ดังนี้

คำเรียกสิ่ง + คำประเภทต่าง ๆ

เช่น การนำคำเรียกสิ่งพื้นฐานประสมกับคำวิเศษณ์ในคำว่า “ม่วงแก่” การประสมคำเรียกสิ่งพื้นฐานกับคำเรียกสรรพสิ่งในคำว่า “เหล็องไพล” และการประสมคำเรียกสิ่งพื้นฐานกับคำยืมภาษาต่างประเทศ “เซียวตั้งแซ่”

คำเรียกสิ่ง “ม่วงแก่” เกิดจากการประสมกันของคำเรียกสิ่งพื้นฐาน “ม่วง” กับคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่ขยายความหมายของคำเรียกสิ่ง “แก่” ซึ่งมีความหมายหมายถึง จัดเจน หนัก หรือยิ่งไปในทางนั้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 151) “ม่วงแก่” เป็นคำเรียกสิ่งที่ใช้หมายถึง สีม่วงเข้ม หรือม่วงจัด โดยมีสี “ม่วง” เป็นส่วนหลักและ “แก่” เป็นส่วนรองทำหน้าที่ขยายความหมายของส่วนหลัก

ส่วน “เหล็องไพล” เป็นการประสมคำเรียกสิ่งพื้นฐาน “เหล็อง” กับคำเรียกสรรพสิ่ง ในตัวอย่างนี้ คำเรียกสรรพสิ่งที่ถูกนำมาใช้เป็นคำเรียกสมุนไพรรักษาโรค “ไพล” หรือ “ว่านไพล” ซึ่งเป็นสมุนไพรรักษาโรคที่ถูกนำมาใช้ในการรักษาโรค โดยลักษณะภายในของว่านไพลจะมีสีเหลือง “เหล็องไพล” ถูกนำมาใช้แทนลักษณะของสีเหลืองประเภทหนึ่งที่มีสีเหมือนสีของว่านไพล

“เซียวตั้งแซ่” เกิดจากกระบวนการประสมเช่นกัน โดยมีส่วนหลักเป็นคำเรียกสิ่งพื้นฐาน ซึ่งได้แก่ “เซียว” และส่วนขยายความหมายเป็นการยืมคำจากภาษาต่างประเทศ “ตั้งแซ่” เป็นคำยืมจากภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว คำว่า “ตั้ง” ในภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว หมายถึง ทองเหลืองหรือทองแดง และ “แซ่” หมายถึง เซียว โดยหน่วยศัพท์ “เซียวตั้งแซ่” มีลักษณะเป็นสีครามอมเหลือง คล้ายสีสนิมเซียวจากทองแดง (ไพโรจน์ พิทยเมธี, 2559)

2) คำเรียกสรรพสิ่งตามด้วยคำประเภทต่าง ๆ เป็นโครงสร้างที่จะมีคำเรียกสรรพสิ่งอยู่ในตำแหน่งที่หนึ่งและคำประเภทต่าง ๆ เป็นส่วนที่ตามมา ซึ่งมีโครงสร้าง ดังนี้

คำเรียกสรรพสิ่ง + คำประเภทต่าง ๆ

เช่น การประสมคำเรียกชื่อพรรณไม้กับคำเรียกสีพื้นฐานในคำเรียกสีคำว่า “ขาบดำ” การประสมคำเรียกอัญมณีกับคำวิเศษณ์ในคำว่า “มุกสุข” และการประสมคำเรียกสรรพสิ่งกับคำเรียกสรรพสิ่งในคำว่า “สัมฤทธิ์โชค”

คำเรียกสี “ขาบดำ” เกิดจากกระบวนการประสมคำ 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่เป็นคำเรียกสรรพสิ่ง และส่วนที่เป็นคำเรียกสีพื้นฐาน คำเรียกสรรพสิ่ง “ขาบ” ถูกพบในตำแหน่งที่หนึ่งของหน่วยศัพท์เรียกสี ซึ่งจัดได้ว่าเป็นส่วนหลักของคำ โดยคำเรียกสรรพสิ่ง “ขาบ” อ้างถึงดอกบัวขาบ ซึ่งเป็นไม้ดอกจำพวกบัวสาย สีขาบลูกนำมาใช้แทนสีที่มีคุณสมบัติของเนื้อสีคล้ายลักษณะสีของกลีบดอกบัวขาบที่มีลักษณะสีน้ำเงินเจือม่วง อย่างไรก็ตามหน่วยศัพท์เรียกสีข้างต้นได้รับการประสมกับคำเรียกสีพื้นฐาน “ดำ” ทำให้เกิดเนื้อสีใหม่ที่มีลักษณะเนื้อสีน้ำเงินเจือม่วงและมีความเข้มจากการผสมสีดำ นั่นเอง

ส่วน “มุกสุข” เป็นสีที่อยู่ในหมู่สีเหลือง เกิดจากกระบวนการประสมคำภายใต้โครงสร้าง “คำเรียกสรรพสิ่งตามด้วยคำประเภทต่าง ๆ” ประกอบด้วยส่วนที่หนึ่ง ได้แก่ คำว่า “มุก” ซึ่งเป็นคำเรียกสรรพสิ่ง และส่วนที่สอง “สุข” ซึ่งเป็นคำขยายวิเศษณ์ “มุก” หมายถึง มุกดา มุกดาหาร หรือจันทรกานต์ ซึ่งเป็นแร่รัตนชาติหนึ่งในพเก้าของไทย (ไพโรจน์พิทยเมธี, 2559) และ “สุข” ที่ปรากฏในตำแหน่งที่สอง หมายถึง สดใส เปล่งปลั่ง โดยทั่วไปมุกดาหารจะมีเนื้อขุนมัวทำให้ใสสะอาดได้ยาก เมื่อนำมาประสมรวมกับ สุข ซึ่งหมายถึง สดใส เปล่งปลั่ง จะหมายถึง แรมุกดาหารที่มีความใส ไม่ขุนมัว และมีความวาว หน่วยศัพท์เรียกสี “มุกสุข” ถูกนำมาใช้แทนสีที่มีสีเหลือง และมีความวาวคล้ายวาวมุกในหอยมุก

และ “สัมฤทธิ์โชค” เป็นการประสมคำเพื่อสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีที่มีความหมายมงคล สีสัมฤทธิ์โชคจะมีลักษณะเป็นเนื้อสีโลหะสีเหลือง นิยมนำมาใช้แสดงความหมายหมายถึงความสำเร็จ ทั้งนี้ หน่วยศัพท์เรียกสี “สัมฤทธิ์โชค” เกิดจากการประสมคำเรียกสรรพสิ่ง 2 คำเข้าด้วยกัน ได้แก่ คำว่า “สัมฤทธิ์” กับ “โชค” โดย สัมฤทธิ์ หรือสำริด หมายถึง โลหะชนิดหนึ่ง ประกอบด้วยทองแดงกับดีบุก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 1211) และ “โชค” หมายถึง สิ่งที่น่าผลมาให้โดยไม่ได้คาดหมาย มักนิยมใช้ในทางดี เช่น โชคดี เป็นต้น

ในภาษาอังกฤษกระบวนการประสมคำจะมีความแตกต่างจากกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีในภาษาไทยเล็กน้อย โดยจะปรากฏความแตกต่างในด้านตำแหน่งการวางองค์ประกอบของโครงสร้าง ซึ่งปรากฏ 2 โครงสร้างเช่นกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) คำประเภทต่าง ๆ ตามด้วยคำเรียกสี เป็นโครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเป็นคำเรียกสี ซึ่งอยู่ตำแหน่งท้ายของคำประสม และส่วนขยายเป็นคำประเภทต่าง ๆ ที่อยู่ ในตำแหน่งที่หนึ่ง ซึ่งมีโครงสร้าง ดังนี้

คำประเภทต่าง ๆ + คำเรียกสี

เช่น การประสมคำเรียกสรรพสิ่งกับคำเรียกสีพื้นฐาน ในคำว่า “eggplant purple” การประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำเรียกสีพื้นฐาน ในคำว่า “blue grey” การประสมคำเรียกสรรพสิ่งกับคำเรียกสีพื้นฐานในคำว่า “Kermit green” และการประสมคำย่อกับคำเรียกสีพื้นฐาน ในคำว่า “fluro green”

หน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐาน “eggplant purple” เกิดจากกระบวนการประสมคำภายใต้โครงสร้าง “คำประเภทต่าง ๆ ตามด้วยคำเรียกสี” โดยเกิดจากการประสมคำเรียกสรรพสิ่งและคำเรียกสีพื้นฐาน โดยมีคำเรียกสีในตำแหน่งที่สองเป็นส่วนแสดงความหมายหลัก และมีคำเรียกสรรพสิ่งในตำแหน่งแรกเป็นส่วนขยาย โดย “eggplant” หรือมะเขือม่วงในภาษาไทย เป็นการให้ความหมายเปรียบเทียบ โดยความหมายตรงของมะเขือม่วง คือ พืชชนิดหนึ่งในพันธุ์มะเขือที่มีลักษณะเรียวยาว และมีผลสีม่วง เมื่อนำคำดังกล่าวมาประสมกับคำเรียกสีจะทำหน้าที่ขยายขอบเขตความหมายของสีม่วง โดยถูกนำมาใช้แทนคำเรียกเนื้อสีที่มีคุณลักษณะคล้ายสีของเปลือกมะเขือม่วง

และ “blue grey” เกิดจากกระบวนการสร้างคำแบบการประสมคำ หน่วยศัพท์เรียกสีข้างต้นอาศัยการประสมคำเรียกสีพื้นฐานจำนวน 2 คำเข้าด้วยกันเกิดเป็นหน่วยศัพท์เรียกสีใหม่ คำเรียกสีพื้นฐานที่นำมาประกอบรวมกันในตัวอย่างนี้คือ “blue” และ “grey” โดยคำเรียกสีพื้นฐาน “blue” ที่ปรากฏอยู่ ณ ตำแหน่งแรกของคำศัพท์ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายความหมายของส่วนหลักซึ่งเป็นคำเรียกสี “grey” หน่วยศัพท์เรียกสี “blue grey” ถูกนำมาใช้เพื่อระบุถึงเนื้อสีที่มีลักษณะเป็นสีเทาอมฟ้า

ส่วน “Kermit green” ถูกจัดให้อยู่ในหน่วยศัพท์เรียกสีที่มีกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์แบบการประสมคำ ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับตัวอย่างก่อนหน้า อย่างไรก็ตาม กระบวนการสร้างหน่วยศัพท์ของตัวอย่างข้างต้น เป็นการรวมกันของคำเรียกสรรพสิ่ง ซึ่งเป็นคำเรียกชื่อเฉพาะ โดยมากมักเป็นชื่อตัวละคร ชื่อยี่ห้อ หรือชื่อสถานที่ ประสมร่วมกับคำเรียกสีพื้นฐาน คำเรียกสีพื้นฐานที่อยู่ในตำแหน่งที่สองจะเป็นส่วนหลัก และคำเรียกชื่อเฉพาะจะเป็นหน่วยขยายที่ทำหน้าที่อธิบายลักษณะคำเรียกสีพื้นฐานให้มีความจำเพาะเจาะจงมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ Kermit เป็นตัวละครบสีเขียวที่ปรากฏในรายการ The Muppet Show: Sesame Street ซึ่งเป็นรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กที่ได้รับการถ่ายทอดทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวีของประเทศไทย (Shemin, 2014) และได้รับความนิยมในหมู่ผู้ชมอายุน้อย “Kermit green”

เป็นการประสมกันระหว่างชื่อตัวละครในรายการโทรทัศน์กับคำเรียกสีพื้นฐาน โดยแสดงความหมาย หมายถึง สีเขียวเหมือนสีของตัวละครกับ Kermit นั้นเอง

และ “fluro green” เกิดจากกระบวนการประสมคำ 2 ส่วน ตามโครงสร้าง “คำประเภทต่าง ๆ ตามด้วยคำเรียกสี” องค์ประกอบทั้ง 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่เป็นคำย่อ และส่วนที่เป็นหน่วยศัพท์เรียกสีพื้นฐาน “fluro” เป็นคำที่ได้รับการตัดพยางค์ท้ายจากคำว่า “fluorescent” ซึ่งหมายถึง สีที่มีลักษณะเรืองแสง เมื่อรวมกับคำว่า “green” ซึ่งเป็นคำเรียกสีพื้นฐาน ได้ความหมายหมายถึงสีเขียวเรืองแสงหรือสะท้อนแสง ทั้งนี้ คำเรียกสีพื้นฐาน “green” ทำหน้าที่เป็นส่วนหลักของคำศัพท์ ซึ่งแสดงความหมายบ่งชี้ถึงสีเขียว และคำย่อ “fluro” ซึ่งอยู่ในตำแหน่งแรกของคำศัพท์ทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย

2) คำประเภทต่าง ๆ ตามด้วยคำเรียกสรรพสิ่ง ได้แก่ โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเป็นคำเรียกสรรพสิ่ง โดยคำเรียกสรรพสิ่งจะปรากฏอยู่ตำแหน่งท้ายของคำประสม และมีส่วนขยายเป็นคำประเภทต่าง ๆ ที่อยู่ตำแหน่งที่หนึ่งซึ่งมีโครงสร้าง ดังนี้

คำประเภทต่าง ๆ + คำเรียกสรรพสิ่ง

เช่น การประสมคำเรียกสรรพสิ่ง 2 คำ เข้าด้วยกันในคำว่า “lemon lime” และการประสมคำเรียกสีกับคำเรียกสรรพสิ่งในคำว่า “blue violet”

จากตัวอย่างข้างต้น “lemon lime” เกิดจากกระบวนการประสมคำด้วยคำเรียกสรรพสิ่ง 2 คำ ได้แก่ คำว่า “lemon” และคำว่า “lime” คำศัพท์ทั้ง 2 คำที่ได้กล่าวมา เป็นคำเรียกชื่อพืชในตระกูลส้ม มีรสเปรี้ยวเหมือนกัน แต่จะมีรูปลักษณะต่างกันเล็กน้อย โดย “lemon” จะมีผลเป็นทรงกลมรี และมีเปลือกสีเหลือง ในขณะที่ “lime” มีผลทรงกลม และมีเปลือกสีเขียว เมื่อนำคำทั้งสองมาประสมรวมเข้าด้วยกันเกิดเป็นหน่วยศัพท์ใหม่ที่ถูกนำมาใช้แทนสีเขียวแกมเหลือง คำเรียกสี “lemon lime” ข้างต้น มี “lime” เป็นส่วนหลักโดยทำหน้าที่แสดงความหมายหลักของหน่วยศัพท์เรียกสี และมี “lemon” เป็นส่วนขยายที่ทำหน้าที่ขยายความหมายเพื่อให้ความหมายของคำเรียกสีที่ตามมามีความจำเพาะเจาะจงมากยิ่งขึ้น

ส่วนหน่วยศัพท์เรียกสี “blue violet” เกิดจากการประสมคำเรียกสีพื้นฐาน “blue” เข้ากับคำเรียกสรรพสิ่ง “violet” ซึ่งเป็นไม้ดอกจำพวกหนึ่ง โดยมากมักมีกลีบดอกสีม่วง หรือสีม่วงอ่อน เมื่อประสมคำเรียกสีพื้นฐาน “blue” ร่วมกับคำเรียกไม้ดอก “violet” เกิดเป็นหน่วยศัพท์เรียกสีใหม่ที่ถูกนำมาใช้แทนเนื้อสีม่วงปนสีฟ้า จากตัวอย่างข้างต้น คำเรียกสีพื้นฐาน

“blue” ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายความหมายและปรากฏอยู่ในตำแหน่งแรกของการประสมคำ โดยมีคำเรียกสรรพสี “violet” เป็นส่วนแสดงความหมายหลัก

4.2 กระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบ

กระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบถูกพบเป็นกระบวนการหลักในการสร้างคำเรียกสีทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เมื่อวิเคราะห์ความเปรียบเทียบ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการศึกษาการใช้ความหมายเปรียบเทียบในทั้ง 2 ภาษา พบว่า ส่วนความเปรียบเทียบของทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ความเปรียบเทียบที่ปรากฏในกระบวนการสร้างคำศัพท์ผ่านการใช้ความหมายเปรียบเทียบในภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบเป็นสี และแบบเปรียบเทียบเป็นคุณลักษณะบางประการของสรรพสีปรากฏบนโลก อาทิ ตัวอย่างหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทย “เหลืองเพียงทอง” “หญ้าแพรกอ่อน” และ “กุหลาบ” และหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐาน “Barney” “butterscotch” “eggshell” และ “Bordeaux” ในภาษาอังกฤษ

ภาพที่ 1

ความเปรียบเทียบในกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ภาษาไทย		
สิ่งที่ถูกเปรียบ (Tenor)		แบบเปรียบเทียบ (Vehicle)
สีเหลือง	----->	ทอง
สีเขียว	----->	หญ้าแพรกอ่อน
สีชมพู	----->	กุหลาบ
ภาษาอังกฤษ		
สิ่งที่ถูกเปรียบ (Tenor)		แบบเปรียบเทียบ (Vehicle)
purple	----->	Barney
brown	----->	butterscotch
white	----->	eggshell
red	----->	Bordeaux

หน่วยศัพท์เรียกสี “เหลืองเพียงทอง” เป็นการสร้างคำเรียกสีผ่านกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบ กระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบในหน่วยศัพท์เรียกสีข้างต้นเป็นรูปแบบของการอุปมา โดยมีสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบเป็นเนื้อสีเหลือง และมีแบบเปรียบเทียบเป็นทอง ซึ่งเป็นธาตุชนิดหนึ่งที่มีสีเหลือง และเป็นโลหะมีค่า สิ่งที่ถูกเปรียบเทียบและแบบเปรียบเทียบถูกเชื่อมไว้

ด้วยคำเชื่อม “เพียง” ที่มีความหมาย หมายถึง เท่า หรือราวกับ “เหลืองเพียงทอง” ถูกนำมาใช้แทนเนื้อสีที่มีคุณสมบัติเป็นสีเหลืองเปล่งปลั่งราวกับสีของทองคำ

ส่วนหน่วยศัพท์เรียกสี “หญ้าแพรกอ่อน” ถูกนำมาใช้อ้างถึงสีเขียวอ่อนก่อนไปทางสีเหลืองอ่อน หน่วยศัพท์ดังกล่าวเกิดจากกระบวนการสร้างคำด้วยการใช้ความหมายเปรียบเทียบแบบอุปลักษณ์ โดยมีแบบเปรียบเทียบเป็นใบอ่อนของหญ้าแพรก ใบอ่อนของหญ้าแพรกมีลักษณะใบเรียวยาวแหลม มีสีเขียวอ่อนปนสีเหลืองอ่อน จุดเด่นของใบอ่อนของหญ้าแพรก ซึ่งเป็นสีเขียวอ่อนก่อนไปทางสีเหลืองอ่อนถูกนำมาใช้เปรียบเทียบกับเนื้อสี และถูกนำมาใช้แทนคำเรียกสี

สี “กุหลาบ” เป็นการให้ความหมายเปรียบเทียบแบบอุปลักษณ์ในการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสี “กุหลาบ” จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า การสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานข้างต้นอาศัยการขยายขอบเขตความหมายของคำเรียกสรรพสีผ่านการเทียบเคียงคุณลักษณะของเนื้อสีกับสรรพสีที่อยู่รอบตัว สิ่งที่ถูกนำมาเปรียบในตัวอย่างนี้คือ สีชมพู และแบบเปรียบเทียบในตัวอย่างนี้คือ ดอกกุหลาบ สีกุหลาบถูกนำมาใช้อ้างถึงเนื้อสีที่มีคุณลักษณะเป็นสีชมพูอ่อน คล้ายสีกลีบดอกกุหลาบ โดยจะได้รับการจัดกลุ่มให้อยู่ในหมวดหมู่สีแดงในกลุ่มสีไทย

และในตัวอย่างคำเรียกสีภาษาอังกฤษ “Barney” เป็นอีกหนึ่งหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาอังกฤษที่มีกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์แบบการใช้ความหมายเปรียบเทียบ การเปรียบเทียบในตัวอย่างนี้เป็นการเปรียบเทียบแบบอุปลักษณ์โดยมีสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบเป็นเนื้อสี และมีแบบเปรียบเทียบเป็นชื่อสีของตัวละครในรายการโทรทัศน์ “Barney” เป็นชื่อตัวละครไดโนเสาร์จากรายการโทรทัศน์ Barney & Friends ทางช่อง PBS ของประเทศสหรัฐอเมริกา ตัวละครดังกล่าวเป็นตัวละครไดโนเสาร์ที่มีสีม่วงโดดเด่น คำเรียกสีข้างต้นเป็นการเปรียบเทียบสีม่วงกับคุณสมบัติทางสีของตัวละครหลัก และนำคำศัพท์ที่ได้จากการเรียกสีมาใช้แทนโทนสีของสีม่วงแบบหนึ่ง โดยหมายถึงสีม่วงเหมือนตัวละครไดโนเสาร์ Barney นั่นเอง

เช่นเดียวกันกับกระบวนการให้ความหมายเปรียบเทียบในตัวอย่างก่อนหน้า หน่วยศัพท์เรียกสี “butterscotch” มีกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์แบบการใช้ภาษาเปรียบเทียบ การเปรียบเทียบในตัวอย่างนี้เป็นการเปรียบเทียบแบบอุปลักษณ์ โดยมีแบบเปรียบเทียบเป็นขนม และมีสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบเป็นเนื้อสี “butterscotch” (บัตเตอร์สกอตช์) เป็นขนมมีลักษณะคล้ายทอฟฟี่มีส่วนผสมหลักคือน้ำตาลแดงและเนย โดยมีลักษณะเด่นเป็นสีน้ำตาลอมเหลือง สีของขนมบัตเตอร์สกอตช์ถูกนำมาเปรียบเทียบเพื่อสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีใหม่ โดยถูกนำมาใช้อ้างถึงสีน้ำตาลอมเหลืองคล้ายสีของขนมบัตเตอร์สกอตช์

และหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐาน “eggshell” ในตัวอย่างข้างต้นถูกนำมาใช้แทนเนื้อสีที่มีลักษณะเหมือนสีของเปลือกไข่ไก่ ซึ่งเกิดจากการสร้างคำผ่านกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบแบบอุปลักษณ์ โดยมีสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบเป็นเนื้อสี และมีแบบเปรียบเทียบเป็นเปลือกไข่ “eggshell” หมายถึง เปลือกไข่ ซึ่งเป็นส่วนนอกของฟองไข่ ในบริบทของคำเรียกสี “eggshell” จะเป็นการเปรียบเทียบเนื้อสีขาวนวลกับสีของเปลือกไข่ไก่ โดยในความเปรียบจะละคำว่า “เป็น” หรือ “คือ” แต่ยังคงสื่อความหมายที่เข้าใจได้ว่าเป็นการเปรียบเทียบ

นอกจากนี้ยังพบหน่วยศัพท์เรียกสี “Bordeaux” ซึ่งเกิดจากกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบแบบนามนัย นามนัยเป็นกระบวนการใช้คำหรือวลีซึ่งบ่งชี้ลักษณะหรือคุณสมบัติของสิ่งใดสิ่งหนึ่งแทนอีกสิ่งหนึ่ง คล้ายกับการใช้สัญลักษณ์ โดยจะดึงเอาลักษณะบางส่วนของสิ่งหนึ่งมากล่าวให้หมายถึงส่วนทั้งหมด ในตัวอย่างข้างต้น ชื่อเมือง “Bordeaux” (บอร์กโดซ์) เป็นเมืองหนึ่งในทิศตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศฝรั่งเศสที่มีชื่อเสียงด้านการผลิตไวน์อย่างมาก ชื่อเมืองข้างต้นถูกนำมาใช้แทนชนิดของไวน์ซึ่งมีสีแดงเข้ม ต่อมาชื่อเมืองดังกล่าวจึงถูกขยายขอบเขตความหมายออกไปอีกและนำมาใช้แทนคำเรียกสี โดยคำเรียกสี “Bordeaux” ถูกนำมาใช้อ้างถึงสีแดงเข้มคล้ายสีของไวน์แดงซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ขึ้นชื่อจากเมือง “Bordeaux”

ในหัวข้อที่ 4.1 และ 4.2 สะท้อนกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จากข้อมูลหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยทั้งสิ้น 153 คำ พบกระบวนการประสมคำ 55 คำ คิดเป็นร้อยละ 35.95 และพบกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบ 98 คำ คิดเป็นร้อยละ 64.05 นอกจากนี้ จากข้อมูลหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาอังกฤษจำนวน 540 คำ พบกระบวนการประสมคำ 361 คำ คิดเป็นร้อยละ 66.85 และกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบจำนวน 179 คำ หรือร้อยละ 33.15 ของข้อมูลทั้งหมด ดังรายละเอียดในตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1

ความถี่ของกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

กระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐาน	ภาษาไทย		ภาษาอังกฤษ	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การประสมคำ	55	35.95	361	66.85
1.1 คำเรียกสิ่งตามด้วยคำประเภทต่าง ๆ	46	30.1	(0)	(0)
1.2 คำเรียกสรรพสิ่งตามด้วยคำประเภทต่าง ๆ	9	5.88	(0)	(0)
1.3 คำประเภทต่าง ๆ ตามด้วยคำเรียกสิ่ง	(0)	(0)	352	65.18
1.4 คำประเภทต่าง ๆ ตามด้วยคำเรียกสรรพสิ่ง	(0)	(0)	9	1.67
2. การใช้ความหมายเปรียบเทียบ	98	64.05	179	33.15
2.1 การใช้อุปมา	2	1.31	(0)	(0)
2.2 การใช้อุปลักษณ์	96	62.74	177	32.78
2.3 การใช้นามนัย	(0)	(0)	2	0.37

จากข้อมูลในตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า การสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานด้วยกระบวนการประสมคำในภาษาอังกฤษมีสัดส่วนของการใช้กระบวนการประสมคำมากกว่าภาษาไทย โดยพบการประสมคำร้อยละ 66.85 จากข้อมูลคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาอังกฤษทั้งหมด ในขณะที่ข้อมูลคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยแสดงกระบวนการสร้างคำแบบประสมคำเพียงร้อยละ 35.95 ซึ่งมีสัดส่วนของกระบวนการสร้างคำแบบประสมคำต่างจากภาษาอังกฤษเกือบกึ่งหนึ่ง การประสมคำจึงมีแนวโน้มจะเป็นกระบวนการหลักในการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามในภาษาไทยกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบมีแนวโน้มเป็นกระบวนการหลักในการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐาน โดยพบการใช้ความหมายเปรียบเทียบในการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยถึงร้อยละ 64.05 ต่างจากกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบในภาษาอังกฤษ ซึ่งคิดเป็นเพียงร้อยละ 33.15 ของข้อมูล

นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานในแง่การวางองค์ประกอบของโครงสร้างในภาษาไทยและภาษาอังกฤษพบความแตกต่างกันโดยในภาษาไทย กระบวนการประสมคำทั้ง 2 โครงสร้าง ได้แก่ “คำเรียกสิ่งพื้นฐานตามด้วยคำประเภทต่าง ๆ” และ “คำเรียกสรรพสิ่งตามด้วยคำประเภทต่าง ๆ” จะมีส่วนหลักอยู่ในตำแหน่งแรกของคำประสม และส่วนขยายอยู่ในตำแหน่งถัดมา อาทิ ภายใต้โครงสร้างแรก คำเรียกสิ่งที่อยู่ในตำแหน่งที่หนึ่งจะทำหน้าที่เป็นส่วนหลัก และคำประเภทต่าง ๆ ในตำแหน่ง

ที่สองจะทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย ต่างจากตำแหน่งการวางองค์ประกอบทางโครงสร้างในการประสมคำในภาษาอังกฤษที่มีส่วนขยายอยู่ในตำแหน่งแรกของคำประสม และส่วนหลักอยู่ในตำแหน่งท้ายของคำประสม ยกตัวอย่างเช่น โครงสร้าง “คำประเภทต่าง ๆ ตามด้วยคำเรียกสี” ซึ่งมีคำประเภทต่าง ๆ ในตำแหน่งแรกเป็นส่วนขยาย และคำเรียกสีในตำแหน่งถัดมาทำหน้าที่เป็นส่วนหลัก

ในมุมมองของการนำกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบมาใช้ พบว่า กระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบในภาษาไทยและภาษาอังกฤษอาศัยการเปรียบเทียบแบบอุปลักษณ์ด้วยกันทั้งสิ้น การใช้ความหมายเปรียบเทียบเพื่อสร้างคำเรียกสีในภาษาไทยและภาษาอังกฤษต่างก็มีแบบเปรียบเทียบเป็นคำเรียกสรรพสิ่งบนโลก และมีสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบเป็นคำเรียกสีด้วยกันทั้งสองภาษา

อย่างไรก็ดีคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาอังกฤษและภาษาไทยยังมีการใช้ความหมายเปรียบเทียบในรูปแบบอื่น ๆ นอกเหนือจากการใช้อุปลักษณ์ ซึ่งรูปแบบเหล่านั้นมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ นอกเหนือจากการใช้อุปลักษณ์ กระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีในภาษาอังกฤษยังมีการใช้นามนัยร่วมด้วย ซึ่งเป็นกระบวนการเปรียบเทียบโดยการใช้คำหรือวลีซึ่งบ่งลักษณะหรือคุณสมบัติที่เป็นจุดเด่น หรือลักษณะสำคัญของสิ่งใดสิ่งหนึ่งแทนอีกสิ่งหนึ่งหรือการกล่าวถึงส่วนใดส่วนหนึ่งของสิ่งใด ๆ แทนคำที่ใช้เรียกสิ่งนั้นโดยตรง กระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยไม่ปรากฏการใช้นามนัยเฉกเช่นคำเรียกสีในภาษาอังกฤษ กระนั้นก็ดีในภาษาไทยก็มีการใช้ความหมายเปรียบเทียบแบบอุปมา ทั้งนี้ กระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาอังกฤษก็ไม่ปรากฏการใช้ความหมายเปรียบเทียบแบบอุปมาเหมือนอย่างเช่นคำเรียกสีในภาษาไทยด้วยเช่นกัน

5. สรุปและอภิปรายผล

การศึกษาและเปรียบเทียบเรื่อง “กระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ” ที่ปรากฏบนเว็บไซต์และเฟซบุ๊กแฟนเพจ ผลการวิเคราะห์พบกระบวนการสร้างคำเรียกสี 2 กระบวนการ ได้แก่ กระบวนการประสมคำและกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามผลการเปรียบเทียบกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ พบว่ากระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีส่วนที่คล้ายคลึงและแตกต่างกัน กล่าวคือ ข้อมูลหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานในสองภาษาข้างต้นแสดงประเภทและกระบวนการหลักในการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีไม่พื้นฐานอย่างเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ได้แก่

กระบวนการประสมคำ และกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบ อย่างไรก็ตามเมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบและสัดส่วนของการเกิดกระบวนการดังกล่าว พบว่าสัดส่วนการเกิดกระบวนการประสมคำในคำเรียกสีไม่พื้นฐานภาษาอังกฤษมีมากกว่าในภาษาไทย และสัดส่วนการใช้ความหมายเปรียบเทียบในภาษาไทยมีมากกว่าในภาษาอังกฤษ อีกทั้งองค์ประกอบในโครงสร้างการประสมคำยังมีลักษณะโครงสร้างต่างกันตามระบบภาษาของแต่ละภาษา

ความแตกต่างด้านโครงสร้างข้างต้นเป็นอิทธิพลจากระบบไวยากรณ์ที่ต่างกันระหว่าง 2 ภาษา ในภาษาไทยคำวิเศษณ์ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย จะปรากฏตามหลังคำหลักเสมอ อาทิ “ม่วงแก่” ซึ่งมีคำเรียกสีเป็นคำหลัก และคำวิเศษณ์ “แก่” เป็นคำขยาย จะเห็นว่าคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่ขยายความหมายจะอยู่ตามหลังคำเรียกสี การวางองค์ประกอบของคำในลักษณะนี้ในภาษาไทยต่างจากภาษาอังกฤษ ในภาษาอังกฤษหน่วยศัพท์ที่ทำหน้าที่ขยายความหมายจะถูกวางไว้ก่อนหน้าคำหลักเสมอ ยกตัวอย่างเช่น “light green” ซึ่งมีคำคุณศัพท์ “light” เป็นคำขยายวางไว้หน้าหน่วยศัพท์เรียกสีพื้นฐาน การวางองค์ประกอบ “คำประเภทต่าง ๆ” ในตำแหน่งดังกล่าวของทั้งสองภาษาจึงจัดว่าถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษาต้นทาง

ผลการศึกษาในมุมมองด้านการประสมคำนี้มีความสอดคล้องกับการศึกษาของคอนติ (Conti, 2006) ที่ว่าคำเรียกสีจำนวนหนึ่งอาศัยกลวิธีการประสมคำในการสร้างคำเรียกสี โดยมักพบการประสมคำระหว่างคำนามกับคำคุณศัพท์ เช่น “Salmon-pink” “depression-brown” “olive-green” และ “navy-blue” และคำคุณศัพท์กับคำคุณศัพท์ เช่น “metallic gray” และ “greenish blue” เป็นต้น ในภาษาไทยการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสีผ่านการประสมคำยังเป็นกระบวนการที่พบอันดับสองรองจากการใช้ความหมายเปรียบเทียบ ซึ่งมีทิศทางการสร้างหน่วยศัพท์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกับการศึกษาของพิกุล ภูษมศรี (2561) ซึ่งศึกษากลวิธีการสร้างคำเรียกสี ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างคำเรียกสีกับสิ่งแวดล้อมของผู้ใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานและพบกระบวนการประสมคำเป็นกระบวนการที่สำคัญในการสร้างคำเรียกสี โดยภาษาไทยถิ่นอีสานมีกลวิธีการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานแบบการประสมคำ 4 กลวิธี ไม่ว่าจะเป็น การประสมคำเรียกสีกับคำขยายบอกความเข้มสว่างของสี การประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำเรียกสีพื้นฐาน การประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำเรียกสีไม่พื้นฐาน การประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำเชื่อมและคำเรียกสีพื้นฐาน ภาษาไทยถิ่นอีสานจัดได้ว่าอยู่ในตระกูลภาษาเดียวกับภาษาไทย จึงมีแนวโน้มที่จะมีกระบวนการสร้างหน่วยศัพท์ที่คล้ายคลึงกัน

การศึกษากลวิธีการสร้างหน่วยศัพท์สีไม่พื้นฐานของพิกุล ภูษมศรี (2561) ยังพบการใช้คำเรียกสีเฉพาะ เช่น พืช สัตว์ สิ่งของ แทนคำเรียกสี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาในครั้งนี้

ที่การสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยมีกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบ แทนคำเรียกสิ่งเป็นกลวิธีหลัก โดยพบการใช้กระบวนการข้างต้นในการสร้างคำร้อยละ 64.05 ซึ่งมากกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนข้อมูลคำเรียกสิ่งทั้งหมดในภาษาไทย ต่างจากสัดส่วนการสร้าง คำเรียกสิ่งผ่านกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบในภาษาอังกฤษที่คิดเป็นเพียงร้อยละ 33.15 ของข้อมูล โดยกระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบแทนคำเรียกสิ่งถูกพบเป็นลำดับ ที่ 2 ของจำนวนข้อมูลคำเรียกสิ่งในภาษาอังกฤษทั้งหมด ต่างจากในภาษาไทยซึ่งผู้ใช้ภาษานิยม ใช้กลวิธีข้างต้นมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง

กระบวนการใช้ความหมายเปรียบเทียบที่พบในการศึกษาคำเรียกสิ่งนี้ เป็นกระบวนการ สร้างคำเรียกสิ่งทีพบแพร่หลายในหลายตระกูลภาษา ดังการศึกษาของณรงค์กรณ รอดทรัพย์ (2557) ที่ศึกษาคำเรียกสิ่งในภาษาอูรักลาโว้ย¹ ถิ่นภูเก็ต ซึ่งพบการใช้คำเรียกวัตถุสิ่งของแทน คำเรียกสิ่ง และสอดคล้องกับการศึกษาของดรอกโค และริซาโต (Drocco & Risato, 2019) ซึ่งศึกษาการสร้างคำเรียกลำดับสี่พบว่าภาษาอินดีมีการใช้นามนัยเป็นกลวิธีหนึ่งที่ถูกนำมา ใช้สื่อถึงสิ่งเฉพาะบางสิ่ง หรือแม้แต่ในการศึกษาคำเรียกสิ่งนี้เช่นเดียวกันที่พบกระบวนการใช้ภาษา เปรียบเทียบในภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาในตระกูลอินโด-ยูโรเปียน ถึงร้อยละ 32.78 ของ ข้อมูลทั้งหมด

ผลศึกษากระบวนการสร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ในการศึกษาเรื่อง “กระบวนการสร้างหน่วยศัพท์สิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ” พิสูจน์ความเป็นสากลของภาษาตามสมมติฐานของเบอร์ลิน และเคย์ (Berlin & Kay, 1969) ที่ว่าคำเรียกสิ่งเป็นหน่วยศัพท์ที่มีความเป็นสากล แม้ว่าคำเรียกสิ่งในแต่ละภาษาจะมีลักษณะ เฉพาะตัวแตกต่างกันออกไป แต่คำเรียกสิ่งในทุก ๆ ภาษามักมีแนวคิดพื้นฐานร่วมกัน จะเห็น ได้ว่า กระบวนการสร้างคำเรียกสิ่งหลักทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษอาศัยกระบวนการ ประสมคำและการใช้ความหมายเปรียบเทียบ โดยทั้ง 2 กระบวนการข้างต้นถูกนำมาใช้เพื่อ สร้างหน่วยศัพท์เรียกสิ่งไม่พื้นฐานมากกว่าครึ่งหนึ่งของข้อมูลทั้งหมดในภาษาอังกฤษและใน ภาษาไทย แม้ว่าทั้ง 2 ภาษาจะอยู่ต่างตระกูลภาษากันก็ตาม

¹ ภาษาอูรักลาโว้ย (Urak Lawoi) หรือภาษาเลาตา ภาษาชาวเล ภาษาชาวน้ำ ภาษาลาโว้ย เป็นภาษาถิ่นที่ถูกใช้ภายใน พื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันตกทางภาคใต้ของประเทศไทย อาทิ เกาะภูเก็ต เกาะลันตา จังหวัดกระบี่ และเกาะอาดัง จังหวัด สตูล ภาษาอูรักลาโว้ยถูกจัดอยู่ในตระกูลภาษาออสโตรนีเซียน กลุ่มมาลาโยโพลีเนเซียน โดยมีผู้ใช้ภาษาอูรักลาโว้ยใน ประเทศไทยประมาณ 3,000 คน

เอกสารอ้างอิง

- ณรงค์กรรณ รอดทรัพย์. (2555). คำเรียกสีในภาษาม้งขาว. *วารสาร มฉก. วิชาการ*, 16, 77-88.
- ณรงค์กรรณ รอดทรัพย์. (2557). คำเรียกสีในภาษาอูรักลาไวก้อินญ์เกิด. *วารสารปาริชาติ มหาวิทยาลัยทักษิณ*, 27(3), 66-79.
- ธัญญ์ฐากุล พรทิพย์พานิช. (2557). *คำเรียกสีภาษาไทยสมัยธนบุรีและสมัยรัตนโกสินทร์* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พิกุล ภูชมศรี. (2561). คำเรียกสีในภาษาไทยถิ่นอีสาน. *วารสารภาษา ศาสนา และวัฒนธรรม* 7(1), 103-122.
- ไพโรจน์ พิทยเมธี. (2559). *การสร้างประสบการณ์ทางสุนทรียะจากสีไทย* [วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วิภาที ทิพย์คงคา. (2553). *คำเรียกสีในสมัยอยุธยา* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศุภมาส เองฉ้วน. (2543). *คำเรียกสีและมโนทัศน์เรื่องสีของคนไทยสมัยอยุธยาและสมัยปัจจุบัน* [วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศราวุธ หล่อดี. (2561). *คำเรียกสีและมโนทัศน์เกี่ยวกับสีในภาษาล้านนา* [วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี]. มหาวิทยาลัยพะเยา.
- อภิญา เพชรวิชิต. (2545). *การสร้างคำเรียกสีในภาษาไทยและภาษาลาว* [สารนิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Berlin, B., & Kay, P. (1969). *Basic color terms: Their universality and evolution*. University of California Press.
- Conti, S. (2006). *Compound adjectives in English: A descriptive approach to their morphology and functions* [Unpublished doctoral dissertation]. University of Pisa.
- Drocco, A., & Risato, O. (2019). Lexicalization patterns in colour naming: The case of modern Hindi. In I. Raffaelli, D. Katunar, & B. Kerovec (Eds.), *Lexicalization patterns in color naming: A cross-linguistic perspective* (pp. 191-211). John Benjamins Publishing.
- Katamba, F. (1993). *Morphology*. Macmillan.

- Knickerbocker, K. L., & Reninger, H. W. (1963). *Interpreting Literature*. Holt, Rinehart and Winsten.
- Lakoff, G. (1987). *Women, fire, and dangerous things what categories reveal about the mind*. University of Chicago Press.
- Lindsey, D. T., & Brown, A. M. (2014). The color lexicon of American English. *Journal of Vision, 14*(2), 17. <https://doi.org/10.1167/14.2.17>
- O'Grady, W., Dobrovolsky, M., & Aronoff, M. (1997). *Contemporary linguistics: An introduction*. St. Martin's Press.
- Regier, T., Kay, P., & Khetarpal, N. (2007). Color naming reflects optimal partitions of color space. *Proceedings of the National Academy of Sciences, 104*(4), 1436-1441.
- Shemin, C. (2014). *Disney's the Muppets character encyclopedia*. DK Publishing.
- Thaitone. (2020, October 15). *Thaitone color* [Infographic]. Facebook. <https://www.facebook.com/thaitonecolor/photos/1833810606762178>
- Ullmann, S. (1962). *Semantics: An introduction to the science of meaning*. Blackwell.
- XKCD. (2010). *The 954 Most common RGB monitors colors by several hundred thousand participants in the XKCD color name survey*. <https://xkcd.com/color/rgb/>
- Yule, G. (2005). *The study of language* (3rd ed.). Cambridge University Press.